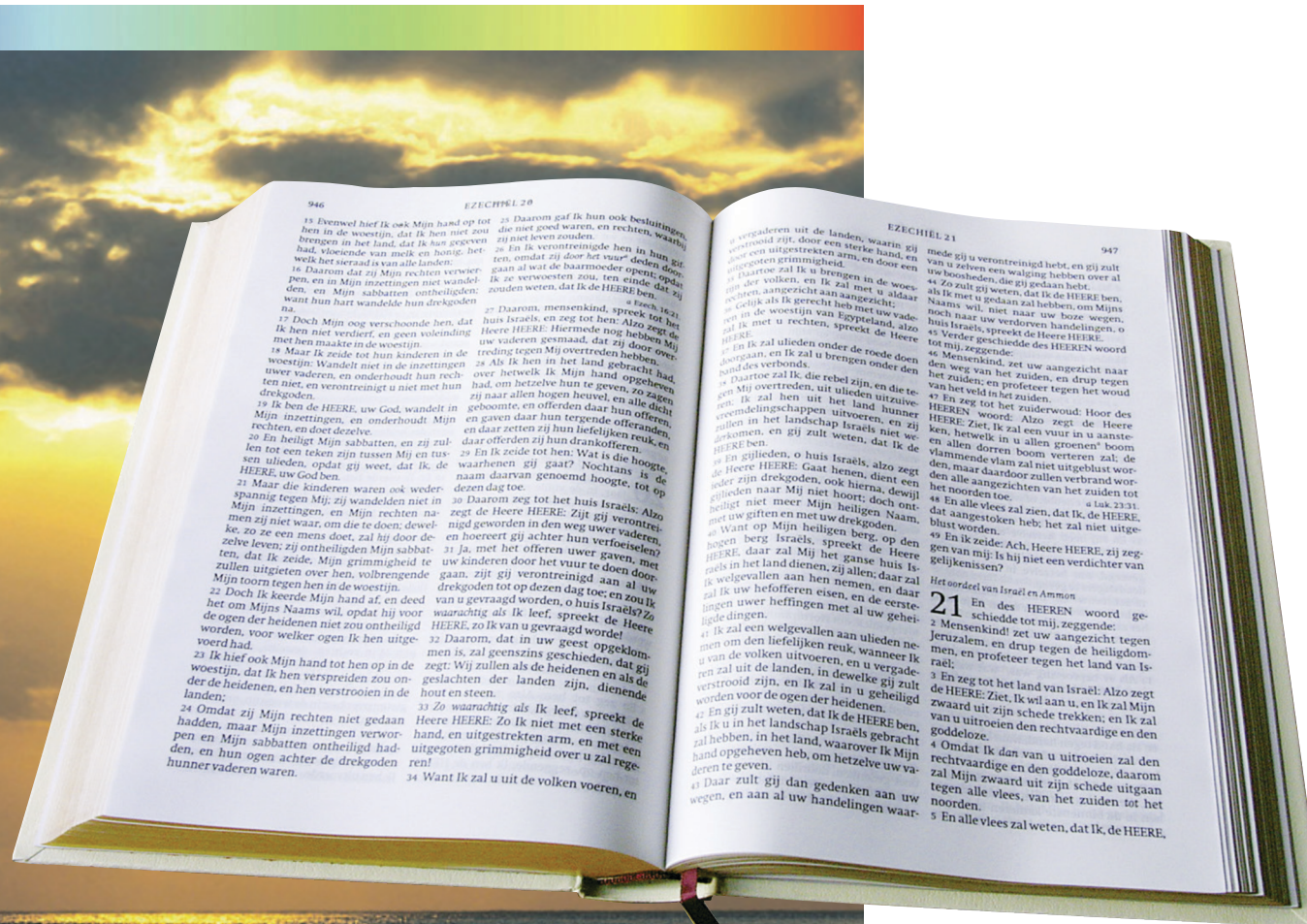

Leven, liefde, loon

Heel de Schrift is door God ingegeven en is nuttig tot lering voor diegene die in de Rechtvaardigheid is.

Opdat de mens Gods volwassen zal zijn, toegerust tot elk goed werk.

(vrij naar 2 Timótheüs 3 : 16, 17)

nr. 83

Bijbelstudie

Leven, liefde, loon

1. Romeinen 8	2
Gelovigen komen niet in het oordeel	2
De rechterstoel van Christus	3
De gelijkenis van de ponden en die van de talenten	4
Onze lichamen gebruikt voor de gerechtigheid	5
In Christus Jezus zijn	6
Wij zijn in Hem volmaakt en alleen zo ziet God ons	7
Wandelen naar de Geest	8
"Gode behagen"	9
De oude mens niet bestrijden, maar voor dood houden	9
Door de Geest leven doodt de "werkingen des lichaams"	11
Aanstelling tot zonen Gods	12

1. Romeinen 8

Romeinen 8 : 1-15 *

- 1 Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.
- 2 Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.
- 3 Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vlezes, en *dat* voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.
- 4 Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.
- 5 Want die naar het vlees zijn, bedenken, dat des vlezes is; maar die naar den Geest zijn, bedenken, dat des Geestes is.
- 6 Want het bedenken des vlezes is de dood; maar het *bedenken* des Geestes is het leven en vrede;
- 7 Daarom dat het bedenken des vlezes vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet.
- 8 En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.
- 9 Doch gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, zo anders de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.
- 10 En indien Christus in ulieden is, zo is wel het lichaam dood om der zonden wil; maar de geest is leven om der gerechtigheid wil.
- 11 En indien de Geest Desgenen, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, zo zal Hij, Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, Die in u woont.
- 12 Zo dan, broeders, wij zijn schuldenaars niet aan het vlees, om naar het vlees te leven.
- 13 Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven.
- 14 Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods.
- 15 Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!

Allereerst is het nodig een aantal aanpassingen op de Statenvertaling te noteren.

In vers 1 staat de tweede helft er niet. Dat gedeelte komt uit jongere handschriften en is in nieuwere vertalingen weggelaten. Over "wandelen naar het vlees" of "naar de Geest", wordt in dit vers niet gesproken. Overigens wel in vers 4. Het vers is daarmee als volgt: "Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn."

In vers 14 staat niet "kinderen Gods", maar "zonen Gods". Hier wordt namelijk het Griekse woord "huios" gebruikt, dat "zonen" betekent.

Hetzelfde geldt ook voor vers 15, waar in de vertaling staat "aanneming tot kinderen". Dan lijken we net vondelingen, maar dat zijn wij niet. Het gaat ook niet over wedergeboorte als zodanig. Het gaat om "aanstelling tot zonen". Dit is één woord in het Grieks: "huiiothesia" Het ene deel van het woord is "stellen" - "thesos" - en het andere is het woord "huios", namelijk "zonen". Het betekent dus letterlijk "zoonstelling", oftewel de aanstelling tot zonen.

Gelovigen komen niet in het oordeel

Romeinen 8 : 1

- 1 Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn.

Het woordje "zo" heeft de betekenis van "aldus", en dat betekent dat wat hier nu geleerd wordt in dit hoofdstuk, de logische consequentie is van wat in de voorgaande hoofdstukken geleerd wordt, met name dan hoofdstuk 5, 6 en 7. Op grond van het voorgaande is er geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn. Om er de nadruk op te vestigen dat het niet zozeer gaat over de toekomst, maar uitdrukkelijk ook over het heden, staat het niet alleen in de onvoltooid tegenwoordige tijd, maar staat er zelfs bij "nu".

"Verdoemenis" is hetzelfde als "oordeel", d.w.z dat degenen die in Christus Jezus zijn, niet in het oordeel zijn, noch daarin zullen komen. Het is niet alleen zo, dat zij die in Christus Jezus zijn, in de toekomst niet veroordeeld zullen worden, eventueel op de Jongste Dag, zoals zovelen denken. Het is meer, want er staat zelfs dat wij nú al niet in het oordeel komen. Dat is een belangrijke waarheid, die nogal over het hoofd gezien wordt. Er is géén oordeel, er is géén verdoemenis over de mens nu. Wij leven namelijk in de "bedeling der genade".

* Tenzij anders vermeld, komen de aangehaalde Bijbelteksten uit de Statenvertaling.

(Efeze 3 : 2) Die genade geldt in zekere zin voor de wereld in het algemeen, de mensheid in het algemeen, maar het geldt in het bijzonder voor degenen die gelovigen zijn en op grond daarvan in Christus Jezus zijn. Christus zelf namelijk heeft het oordeel overwonnen. Hij is in het oordeel geweest en Hij heeft het oordeel gedragen. In ieder geval dat van de gelovigen.

Dit betekent dus dat er met geen enkele mogelijkheid een oordeel kan komen over de gelovigen als zodanig.

In het voorgaande, met name in hoofdstuk 6, is gezegd dat de gelovige met Christus gestorven, begraven en opgewekt is, zodat hij niet in het oordeel kan komen, om de eenvoudige reden, dat hij het oordeel al achter zich heeft. Hij heeft namelijk deel gekregen aan het leven van Christus en dat leven is het oordeel al doorgegaan en is ook uit het oordeel opgestaan. Dat is de basis van het Evangelie. Daar valt niet aan te tornen. Als je dat wel doet, dan kan niemand ooit zeker zijn van zijn behoud. Het punt is juist dat het vastligt in het volbrachte werk van Christus, waarbij wat Hij gedaan heeft, gedaan werd in de plaats van de zondaar. Dat betekent dat wij deel hebben gekregen aan dat wat Christus ondergaan heeft. Wij zijn mét Hem gestorven, mét Hem begraven en mét Hem opgewekt. Dat zegt Romeinen 6.

Romeinen 6 : 8, 9,

- 8 Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven;
- 9 Wetende, dat Christus, opgewekt zijnde uit de doden, niet meer sterft; de dood heerst niet meer over Hem.

Het verhaal is daarmee niet af. Het gaat verder in de Efeze-brief, waar gezegd wordt dat wij niet alleen met Hem zijn opgewekt, maar zelfs ook met Hem ten hemel gevaren zijn.

Efeze 2 : 4-6

- 4 Maar God, ...
- 5 ..., heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden)
- 6 En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus;

Wij zijn met Christus opgewekt en hebben dus deel aan Zijn leven, dat Hij ontving ná de dood. Is er leven na de dood? Jazeker en wij zullen dat leven niet krijgen, maar hebben dat leven al. Het enige leven dat

je met recht leven kunt noemen, is er slechts na de dood, ná de opstanding dus. Aangezien wij na die opstanding leven, hebben wij dus dat leven ontvangen. Dat is de uiteenzetting die hier gegeven wordt, met name in Romeinen 6.

Wij zijn met Hem opgewekt, namelijk "met Hem één plant geworden in de gelijkmaking Zijns doods", (Romeinen 6 : 5) en dus ook "in de gelijkmaking Zijner opstanding", zegt dezelfde Bijbeltekst, en zelfs dus ook in de gelijkmaking Zijner hemelvaart. (Efeze 1) Dat is de reden waarom er nu, op grond van het voorgaande, geen verdoemenis is. Het is dan ook onmogelijk dat het in de toekomst alsnog zal zijn. Er is geen oordeel en er zal geen oordeel zijn.

De rechterstoel van Christus

Deze vraag wordt in dat verband vaak gesteld: Maar een gelovige moet toch geopenbaard worden voor de "rechterstoel van Christus" en als je voor een rechter verschijnt, is er toch oordeel? Als er geen oordeel is voor een rechter, waarom moet je dan voor een rechter verschijnen? Wanneer de gelovige verschijnt voor de rechterstoel van Christus, gaat het niet om hem persoonlijk, dat wil zeggen niet om wie hij is en om wat hij is. Hij wordt daar niet geoordeeld, want er is geen veroordeling meer. Een gelovige, die verschijnt voor de rechterstoel van Christus, wordt niet veroordeeld.

Romeinen 8 : 33, 34

- 33 Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het, Die rechtvaardig maakt.
- 34 Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechter hand Gods is, Die ook voor ons bidt.

Degene die tegen ons beschuldiging in zou kunnen brengen, is de Heer zelf, maar van Hem wordt gezegd dat Hij degene is die gestorven is en is opgewekt en aan de rechterhand Gods voor ons bidt. Zo'n oordeel bestaat niet meer, omdat het al geweest is. Het is een goed wettig principe dat iemand niet tweemaal kan terechtstaan voor dezelfde zaak.

Wat er wel gebeurt voor de rechterstoel van Christus, is dat de gelovige daar weliswaar verschijnt, of geopenbaard wordt, maar daarbij gaat het niet om hemzelf en om wie hij is, maar om zijn werken. Zijn werken komen in het oordeel. Dat blijkt ook wel, want niet hij, maar zijn werken

worden in het vuur geworpen, waarbij vanzelf de dingen die geen waarde hebben, en die nu eenmaal verwijderd moeten worden, verbranden. Maar van de gelovige zelf staat dat hij behouden zal worden. Hij was namelijk al behouden, maar het verschijnen voor een rechtbank, doet misschien enige twijfel rijzen. Daarom staat er uitdrukkelijk bij dat het niet om de gelovige zelf gaat, maar uitsluitend om zijn werken. Hijzelf zal behouden worden en brandt zijn vingers hoegenaamd niet. Het vuur is er wel, maar het is niet heet. Niet voor de gelovigen. Zijn werken worden daarin beoordeeld. Op grond daarvan wordt niet bepaald welke straf hij ontvangt, want die bestaat helemaal niet. Dan zou het toch een veroordeling zijn. Integendeel, daar wordt bepaald welke beloning hij ontvangt voor de werken die via de inwonende Christus, dan wel de inwonende Geest, dóór zijn lichaam geschied zijn. Iemands werken worden daar door het vuur beproefd, niet de gelovige zelf. De gelovige zelf mag er dan bij aanwezig zijn, maar het speelt verder voor hemzelf geen rol. Hijzelf zal behouden worden. Welk "kleed" (2 Korinthe 5 : 2-4) hij ontvangt, dat is afhankelijk van wat die werken waren. Daarbij gaat het dus niet om de gelovige zelf, maar om de eventuele bekleding en heerlijkheid, die hij daar zal ontvangen. Zijn eigen behoud staat absoluut vast.

De gelijkenis van de ponden en die van de talenten

Die gedachte komt overeen met Lukas 19, waar wij de gelijkenis van de ponden vinden. De strekking van de gelijkenis is gelijk aan de gelijkenis van de talenten. Een gelovige is een dienstknecht van God of van Christus en de bedoeling is dat hij zijn dienst trouw vervult. Het gaat alleen om trouw. Waaruit zijn dienst bestaat, staat er niet bij. Die dienst is voor iedere gelovige trouwens ook verschillend. Vandaar dat het werk niet zozeer inhoudelijk aan de orde komt daar. Het gaat erom of de gelovige trouw zijn taak vervuld heeft, zich gehouden heeft aan dat wat zijn verantwoordelijkheid was. Dat is in beide gelijkenissen hetzelfde.

Het grootste verschil tussen die beide gelijkenissen is ongetwijfeld dat de ontrouwe dienstknecht, in de gelijkenis van de talenten, het koninkrijk van zijn Heer niet binnengaat. Hij wordt geworpen in de buitenste duisternis, waar "*wening is en knersing der tanden*". (Mattheüs 25 : 30) Dáár is dus veroordeling. In de gelijkenis van de ponden is het juist zo opmerkelijk dat de ontrouwe dienstknecht weliswaar zijn pond kwijtraakt, en ook geen beloning ontvangt, maar de gelijkenis eindigt niet met de uitwerping van de dienstknecht, integendeel. De ontrouwe dienstknecht wilde wel dat deze Heer koning

over hem zou zijn, hij was hem alleen niet trouw. Hij werd niet gedood en ging dus zonder kleed, zonder pond (Lukas 19 : 24) het koninkrijk binnen.

Het moet duidelijk zijn, uit het verband waarin beide gelijkenissen verteld worden, dat de gelijkenis van de talenten in ieder geval niet toepasbaar is op onze tegenwoordige bedeling, omdat die uitgesproken wordt in verband met de gebeurtenissen ná de verschijning van de Heer op de Olijfberg en vóórdat Hij zal zitten op de troon Zijner heerlijkheid. De beruchte "Dag des toorns", "de 33 jaar" zeggen we ook weleens voor het gemak. De gelijkenis van de ponden wordt duidelijk wel op onze bedeling van toepassing gebracht. Daar staat dat deze verteld wordt, omdat de Heer onderweg was naar Jeruzalem en zijn discipelen dachten dat Zijn koninkrijk terstond openbaar zou worden. (Lukas 19 : 11) Wij weten dat het niet openbaar zou worden, het zou verborgen blijven. En dus vertelt de Heer een gelijkenis met betrekking tot de "*verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen*". (Lukas 8 : 10) Daarin vertelt Hij dat die komende Koning eerst naar het buitenland zou reizen. Het Koninkrijk zou dus niet terstond openbaar worden. Het zou in een ander land verborgen blijven en pas later zou Hij terugkeren. In de tussentijd was het de bedoeling, dat Zijn dienstknechten Hem trouw zouden dienen. Niet opdat zij het Koninkrijk binnen zouden gaan, want dat stond al vast, maar opdat zij loon zouden ontvangen.

Wat een gelovige in onze dagen kan verdienen, is loon. Dat leert de Bijbel. "*De arbeider is zijn loon waardig*". (1 Timótheüs 5 : 18) Hij kan echter niet zijn eeuwig leven verdienen of zijn plaats in het koninkrijk. Een mens draagt zelf niks bij aan zijn geboorte. Zo kan een mens ook niks bijdragen aan zijn wedergeboorte. Dat is iets wat God doet. Wat een mens wel kan doen, is geloven, en dat moet hij ook. Sommigen zijn zo orthodox, die zeggen dat zelfs dát hem gegeven moet worden. Geloof is juist wat van een mens verwacht wordt. Een mens wordt opgeroepen tot geloof. Niet om het te ontvangen, maar om het op te brengen. Maar geloof is geen werk en dus is dat ook geen verdienste. Geloof is het tegenovergestelde van verdienste. Wie niet werkt, waardoor hij wat zou kunnen verdienen, maar gelooft, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid.

Romeinen 4 : 5

- 5 Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.

De mens wordt opgeroepen te geloven. Als dat niet zou moeten, betekent het dat al die predikers die in het verleden geweest zijn en al die profeten die in het verleden Israël hebben opgeroepen tot bekering, dat allemaal beter hadden kunnen laten, omdat het ze toch gegeven moest worden. Maar dat was niet zo. Wat hen gegeven werd, was het Evangelie, dat was Christus. Van hen werd verwacht dat zij aanvaardden zouden wat hen gegeven werd. Dat is geloof in de Bijbelse betekenis van het woord.

Onze lichamen gebruikt voor de gerechtigheid

Dat een mens eeuwig leven ontvangt en het Koninkrijk binnengaat, is omdat hij wedergeboren wordt. Hij wordt wedergeboren door God (1 Petrus 1 : 3) en Hij doet dat op basis van geloof, op basis van Zijn verkiezing. God verkiest de gelovige. Maar het loon wat de gelovige ontvangt, is afhankelijk van wat door het lichaam van de gelovige geschied is. Dat betekent niet dat het afhankelijk is van wat het lichaam gedaan heeft. Het betekent dat het gaat om wat dóór het lichaam geschied is. Dat betekent in de praktijk dat God Zelf, of Christus Zelf, of de Geest Zelf, gebruik maakt van het lichaam van de gelovige om Zijn werk te doen. De bedoeling is dat wij "onze lichamen stellen tot een *"Gode welbehaaglijk levend offer"*. (Romeinen 12 : 1) In Romeinen 6 : 13 staat dat wij onze leden zouden "*stellen tot wapenen der gerechtigheid*". De bedoeling is, dat onze lichamen gebruikt zouden worden als wapenen, gereedschappen, instrumenten, voor de gerechtigheid, opdat de Gerechtigde zich bij Zijn werk zou bedienen van onze lichamen. Dat wij de heerschappij over onze lichamen zouden overdragen aan de Heer. Het blijft daarbij echter zo, en u dient dat goed te beseffen, dat die keuze aan ons is.

Op grond van die keuze ontvangen wij loon. Het is niet zo dat wij loon ontvangen naar werken die wij doen. Wij ontvangen loon naar de mate waarin wij ons lichaam hebben laten gebruiken voor het werk des Heren. En ook dat is dus eigenlijk slechts een kwestie van keuze. We moeten daarbij goed bedenken dat de eerste keuze over de beschikking over ons lichaam bij onszelf ligt. Als wij ons lichaam willen gebruiken en de Heer wil het eveneens gebruiken, dan betekent het dat onze keuze voorrang geniet. Als wij het willen gebruiken zegt de Heer niet dat Hij het niet toelaat. Als wij het willen gebruiken, hebben wij de eerste keuze. Het is ons lichaam, naar de oude mens en de oude schepping, en die heeft dus oudere rechten over dit lichaam. Dat de Heer er beschikking over zou hebben, is op grond van wedergeboorte. Dat is van later, dat is een tweede keuze. Pas wanneer wij ons lichaam

beschikbaar stellen, en dus prioriteiten stellen in ons leven, dan zouden wij onze lichamen beschikbaar kunnen stellen aan de Heer in de eerste plaats. En dat betekent dat Hij het zal gebruiken.

In de praktijk van ons leven als gelovigen, betekent dit dat wij onder omstandigheden zouden moeten kiezen. Voor het kiezen voor de Heer, ontvangt de gelovige beloning. Dat is niet bepalend voor of hij in de hemel komt, want daar is hij al lang. Het enige waar het om gaat, is dat de gelovige beloning kan ontvangen voor dat hij niet zelf over zijn lichaam beschikt heeft, maar dat hij zijn lichaam beschikbaar gesteld heeft aan de Heer. As hij dus geopenbaard wordt voor de rechterstoel van Christus, gaat het niet om wie of wat hij is, maar gaat het om zijn werken, om de werken die door zijn lichaam gedaan zijn. De Heer geeft beloning voor het gebruik van onze lichamen. Veroordeling in de zin van straf of iets dergelijks, is voor de gelovige ondenkbaar. Hij ontvangt ook geen straf als hij zijn lichaam niet beschikbaar gesteld heeft, of dat te weinig heeft gedaan. Ja, dan is er loonderving, maar dat is geen straf. Als het anders zou zijn, dan zal de gelovige in heel zijn leven geen moment rust meer hebben. Als alleen al die loonderving beschouwd zou moeten worden als straf, of als een tekortschieten, zou dat betekenen dat de gelovige geen moment meer rust heeft. Op het moment dat hij rust heeft zou hij namelijk wat voor de Heer hebben kunnen doen. En daar zou hij dan straf voor krijgen..., zodat de rust van de gelovige dus prompt bestraft zou worden? Dat is ondenkbaar!

Wat de Schrift ons leert, is dat als iemand juist onrustig is, dat hij tot de Heer zou komen opdat Hij hem rust zou geven. Niet dat je moet werken en pas in de hemel van de rust zou genieten. Het gaat erom dat, wanneer wij tot de Heer komen, wij van Hem rust ontvangen. Dat kan niet het geval zijn als de Heer ons meteen aan het werk zet, omdat wij anders niet in de hemel komen of misschien zelf niet meegaan met de "opname van de Gemeente". Eerst was het, als je niet goed oppast, ga je naar de hel. Toen werd het, als je niet goed oppast, ga je naar het vagevuur. Die dreigementen schijnt men nodig te hebben bij de prediking van het Woord van God om één of andere reden. In de Bijbel vind je zoiets echter niet. Wat ons in de Schrift wordt voorgehouden, is dat er rust is voor de gelovige. Vanuit die rust is het mogelijk om dit lichaam beschikbaar te stellen aan de Heer.

Het kenmerk van de natuurlijke mens is juist zijn onrust. De natuurlijke mens vindt dat hij van alles moet doen, dat hij zelf van alles moet regelen. In sommige dingen heeft hij gelijk, in sommige dingen niet.

In de oude schepping moet men zichzelf maar zien te redden. Het grote verschil tussen de natuurlijke mens en de gelovige is, dat de gelovige rust heeft en het zich ook kan permitteren om zijn lichaam beschikbaar te stellen aan een ander. In de oude schepping heb je het zelf nodig, in de Nieuwe niet. In de Nieuwe Schepping geef je het beschikbaar aan iemand, die er meer mee kan dan jijzelf. Dat is een rustgevende gedachte. Vanuit die rust zou eventueel dus gewerkt kunnen worden, maar niet andersom. Het werken is zeker niet noodzakelijk om eeuwig leven te kunnen ontvangen.

In Filippenzen 2 : 12 staat de uitspraak: *“Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven”*. Een bijzonder populaire tekst in bepaalde kringen, waarin verkondigd wordt dat men hard zou moeten werken om behouden te worden. Dat is een misverstand, omdat men de termen uit de Bijbel niet kent. Het begrip "zaligheid" is weliswaar de aanduiding voor eeuwig leven, maar bovendien ook voor alles wat daar eventueel bij hoort. Het staat namelijk voor alles wat de gelovige ontvangt. Dat wil zeggen, niet alleen het eeuwig leven als zodanig, maar óók de beloning voor zijn werken. Ook het loon voor de werken van de gelovige wordt aangeduid als "zaligheid". Het is de aanduiding voor het wedergeboren worden als zodanig, voor eeuwig leven, voor het ingaan in het Koninkrijk, en tevens voor het ontvangen van het loon voor de werken die door het lichaam geschied zijn. Die tekst in Filippenzen betekent dus zeker niet, dat men hard moet werken om behouden te worden, integendeel. Dat kan het sowieso niet betekenen, omdat het gezegd wordt aan gelovigen. Het eerste hoofdstuk van Filippenzen laat er geen enkele twijfel over bestaan dat de brief geschreven is aan gelovigen. Het eeuwig leven kan dus nooit het resultaat zijn van werken, ook niet volgens dat vers. Zij hadden al eeuwig leven en aan hen wordt gezegd *“werkt uws zelfs zaligheid”*. Daaronder kan nooit eeuwig leven, of het ingaan in het Koninkrijk, verstaan worden. Van hen wordt gezegd dat zij al wedergeboren zijn en dus het Koninkrijk al zijn binnengegaan. Aan deze wedergeborenen wordt gezegd: *“werkt uws zelfs zaligheid”*. Het gaat dus om de zaligheid die ze nog kunnen verkrijgen. Dat is de zaligheid die voortkomt uit het in alle nederigheid dienen van de Heer.

In Christus Jezus zijn

Er is dus *“geen veroordeling (verdoemenis) voor degenen die in Christus Jezus zijn”*, zoals vers 1 van Romeinen 8 zegt. Niet zullen zijn, maar zijn, en dat zijn uiteraard die gelovigen uit de voorgaande twee hoofdstukken. *“In Christus zijn”*, wil zeggen *“met Hem verbonden zijn”*.

Of Christus nu in ons is, of dat wij nu zijn in Christus, daar is geen verschil tussen. De uitdrukking blijft precies hetzelfde betekenen. Dat "in" drukt immers een onlosmakelijke verbondenheid uit. De Efeze-brief leert ons dat wij *“in Christus zijn”*, de Kolossenzen-brief leert dat *“Christus in ons is”*. In de praktijk is daar geen verschil tussen, de strekking van beide brieven is dan ook volkomen gelijk. De uitdrukking wordt hier in Romeinen 8 ook gebruikt. Degenen die in Christus zijn, zijn degenen die met Hem verbonden zijn en dus inderdaad *“één plant met Hem zijn geworden in de gelijkmaking Zijns doods en de gelijkmaking Zijner opstanding”*. (Romeinen 6 : 5) Degenen die daaraan deelhebben, komen niet in het oordeel en zullen ook nooit in het oordeel komen.

Romeinen 8 : 2

2 Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.

Dit zijn moeilijke uitdrukkingen, maar het gaat erom dat, als men deelheeft aan het leven van deze opgewekte Christus, men deel heeft aan de wetmatigheden van deze levende Geest. Dit betekent dat men niet in het oordeel komt, dat er geen verdoemenis is. Dit geestelijke leven van Christus Jezus heeft het oordeel al achter zich en daarom zijn wij *“vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods”*. Dat is de wetmatigheid van de zonde en de dood. Dat zijn niet zozeer de tien geboden of de Thora, het is die wetmatigheid dat de zonde leidt tot de dood. De natuurlijke mens is aan de zonde onderworpen en dat leidt zondermeer tot de dood. Aan die wetmatigheid zijn wij onttrokken.

De gelovige heeft deel aan de overwinning op de dood. Wij zijn in Hem immers *“meer dan overwinnaars”* (Romeinen 8 : 37), omdat wij deelhebben aan leven dat al uit de dood is opgestaan. Het is dát leven, dat in ons is, het is dát leven waarmee wij verbonden zijn, want wij zijn in Christus Jezus en Christus is in ons. De gedachte dat de gelovige iets met de dood te maken zou krijgen, is volkomen absurd (de gelovige van onze bedeling althans). Daarmee is niet gezegd dat de gelovige niets met het sterven te maken zou krijgen, maar dat is wat anders. De gelovige kan wel sterven, in de zin van dit lichaam afleggen. Maar daarom komt hij nog niet in de dood. De dood is het dodenrijk, de hel, of hoe het maar vertaald wordt. Daar heeft de gelovige niets mee te maken, omdat dat tot het verleden behoort. Van de gelovige staat er - woorden van de Here Jezus - dat hij *“de dood niet zal zien”*, omdat hij deel heeft aan het Leven dat de dood overwon. (Johannes 8 : 51)

Dáárom, door die wet van het geestelijk leven, van het Leven van Christus, door de wetmatigheden, door de natuurlijke eigenschappen van dat Leven, dat wij hebben ontvangen, zijn wij vrijgemaakt van de wetmatigheden van het oude leven. Dáárom is er geen veroordeling.

Romeinen 8 : 3

- 3 Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vlezes, en *dat* voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.

Door de dood en opstanding wordt de wet vervuld en de wetmatigheid van zonde en dood heeft daarmee zijn beloop gehad. De wet is in die zin ook vervuld, deze wet namelijk, in de dood van de Here Jezus. Maar wij leven daarna, wij leven namelijk in en met Zijn opstanding.

Wij zijn in Hem volmaakt en alleen zo ziet God ons

Romeinen 8 : 4

- 4 Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest.

De bedoeling is namelijk niet alleen dat, sinds wij met Christus naar de geest en niet naar het vlees zijn opgewekt, zouden wandelen. Wat hier staat, is niet dat dit zou moeten, maar dat het zo ís. Hier staat geen opdracht: denk erom dat je naar de geest wandelt en niet naar het vlees! Hier staat: op grond van de opstanding van Christus, op grond van onze vereenzelving met Hem, wandelen wij naar de geest en niet naar het vlees. Het staat er niet als opdracht, maar als de vaststelling van een feit. Het mag dan zo zijn dat wij dat feit met onze waarneming niet herkennen, maar daar gaat het niet om. Het gaat erom dat onze wandel - van God uit gezien - slechts een wandel is naar de Geest en niet naar het vlees, want dat laatste kan niet. God ziet het vlees niet, of "rekent" het niet. God rekent geloof tot gerechtigheid. De gelovige is gerechtvaardigd in Hem. Hij is opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. God ziet ons slechts als rechtvaardigen, omdat Hij ons ziet in Christus. Hij heeft ons bekleed met de rechtvaardigheid van Christus. Wij zijn in Hem volmaakt.

Kolossenzen 2 : 9, 10

- 9 Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamenlijk;
10 En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht;

Kolossenzen leert weliswaar dat "Hij in ons is", maar andersom geldt net zo goed. Daarom heten wij "Christenen", omdat wij vereenzelvigd zijn met Christus. Als God naar ons kijkt, dan ziet Hij Christus, omdat wij deel uitmaken van Zijn lichaam en van Zijn leven. Als wij ons zien in onszelf en in Adam, dan zien wij onszelf anders dan dat God ons ziet. Dat zou niet erg zijn, zolang wij daar in ieder geval maar geen conclusies aan verbinden, want de conclusies zijn onjuist. Het heeft namelijk geen consequenties, voor God in ieder geval niet. God blijft ontkennen dat wij in Adam zijn om de eenvoudige reden dat Hij daar officieel, juridisch en wettig al lang een einde aan gemaakt heeft. Dat "*recht der wet*" is "*vervuld*".

De zonde moet geoordeeld worden, maar dat ís gebeurd in Christus. Daarom ziet God ons volmaakt in Hem en daar hoeft niets aan toegevoegd te worden en daar kan ook niets aan afgedaan worden. Het enige wat nog kan toenemen, wat nog verbeterd kan worden, is onze visie daarop, of ons beleven daarvan. Broeder Klaas Rozendal zei: "Als wij straks bij de Heer zijn, dan doet dat niets toe aan wat wij nu al hebben ontvangen." Wij hebben daar niet meer dan wat wij hier al hebben. We kunnen daar niet toenemen in zegeningen. We kunnen niet meer ontvangen dan we alreeds ontvangen hebben. We kunnen hooguit toenemen in de kennis van wat we al ontvangen hebben. Kennis in de zin van beleving daarvan, van het bewustzijn daarvan. Maar er is ook een andere manier om daarin toe te nemen, dat is namelijk gewoon door kennis te nemen van het Woord van God Daardoor nemen we toe in kennis van wie wij geworden zijn in Hem. Wie wij in onszelf zijn, is niet interessant. God zegt dat wij "hemels burgerschap" hebben ontvangen.

Efeze 2 : 18, 19

- 18 Want door Hem hebben wij beiden den toegang door één Geest tot den Vader.
19 Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods;

In Romeinen 8 : 4 staat dat de dood en opstanding van Christus, en daarmee het oordeel van het zondige vlees, alreeds ís gebeurd. Wij wandelen namelijk naar de Geest en niet naar het vlees. Dat staat hier. Het wordt bevestigd in Filippenzen 3 : 20, als er staat: "... *maar onze wandel is in de hemel*". Ons thuis is daar, onze normale positie is daar. Dat is onze wandel. Het is niet zo: onze wandel moet zijn in de hemel of zal zijn in de hemel. Nee, onze wandel ís in de hemel. Vandaar dan ook dat een redenering als zou een gelovige zijn deelname aan "de

opname van de Gemeente" moeten verdienen, absurd is, al was het alleen maar vanwege het feit dat de gelovige al in de hemel ís. Dat hemelse leven, die positie daar, hééft hij al ontvangen. Hij kan alleen nog het oude leven afleggen, maar hij kan niet naar de hemel toe gaan, omdat hij daar al ís. Zijn naar de hemel gaan kan hij niet verdienen, omdat hij al in de hemel is. De opname is de lichamelijke uitwerking van iets dat we al ontvangen hebben. Als je dat ontvangen hebt, dan valt er niks meer aan toe te voegen en ook niets meer aan af te doen. Dat is wat in vers 4 naar voren komt.

Wandelen naar de Geest

Wij wandelen naar de Geest. Dat is niet zoals wij het zien, maar hoe wij het zien, hoeft de Schrift ons niet te vertellen. Wat de Schrift ons openbaart is niet wat wij zien. Als God spreekt, vertelt Hij ons niet wat wij zien, dan vertelt Hij ons wat Hij ziet en hoe Hij het ziet en wat Hij geregeld en tot stand gebracht heeft. God zegt dat wij wandelen naar de Geest, omdat Hij ons vlees geoordeeld heeft aan het kruis van Golgotha. Dat is dus niet een opdracht of een wet waaraan we moeten beantwoorden. Integendeel, het is juist een bemoediging die ons in Romeinen 8 gegeven wordt. Maak je geen zorgen, want voor God wandel je naar de Geest. De consequentie is natuurlijk wel, dat als tot ons doordringt, dat wij voor God alleen leven naar die Nieuwe Natuur, dat wij dus eigenlijk wel moreel verplicht zijn om onze lichamen te stellen tot "*wapenen der gerechtigheid*" (Romeinen 6 : 13) en tot levende, Gode welbehaglijke offers. (Filippenzen 4 : 18) Dat vloeit eruit voort.

Fundamenteel is het zo, dat wij slechts naar de Geest leven en niet uit vlees, van God uit gezien dan. De vraag is vervolgens echter hoe actief dat leven is. Een gelovige wordt niet gestraft voor de tijd die hij doorbrengt in het leven naar het vlees. Hij wordt beloond voor de tijd, die hij doorbrengt in het leven naar de Geest. Dat is het enige wat God ziet en zien wil. Er zijn mensen, die trekken de verkeerde conclusie. Die zeggen: dat is makkelijk, God ziet ons niet als wij zondigen, dus wij kunnen onze gang gaan. Dat is waar, God ziet het niet, Hij heeft er hoegenaamd niets mee te maken. "*Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods?*" (Romeinen 8 : 33) Het zijn dingen die bedekt zijn, die verzoend zijn, waar zand over is. Het is klaar. Hij heeft de zonden verzoend en daar gaat het om. Ook de zonden van vandaag en de zonden die straks weer gebeuren. Daarom hebben wij rust gevonden. Anders zouden we dat niet hebben. God rekent er niet mee.

In de praktijk blijkt dat gelovigen dikwijls dingen van de Heer verwachten die verband houden met hun natuurlijk leven en daarom enigszins in de Heer en in Zijn werk teleurgesteld zijn. Maar met de strijd tegen de zonde en de oude natuur was Hij al klaar. Dat de mens daarmee strijdt, daar is hij niet toe geroepen. Het is een strijd, die men in eigen kracht zal moeten doen. Daar is de Heer niet bij betrokken. De Heer is er niet om de zonde in het mensenleven te bestrijden. Dat heeft Hij namelijk al gedaan en veel beter dan dat wij dat zouden kunnen of zelfs bedacht zouden hebben.

De Heer is er, opdat wij Hem zouden dienen. Dáár heeft Hij belang bij! Als men de kracht van de Heer wil ervaren, zal het nooit zijn in het bestrijden van de zonde, maar altijd in het dienen van Hem. Zwart-wit geredeneerd is het zo dat, waar wij Hem dienen, daar zondigen wij niet. In de praktijk lopen die dingen door elkaar, maar het principe is inderdaad dit: dat wij leven naar de Geest en bij al het andere heeft God niet het minste belang. Wij leven misschien, als we een schoon gelaat willen tonen naar de mensen, (Galaten 6 : 12) bij de verbetering of bestrijding van het oude leven, maar de Heer niet. Daar heeft de Heer geen belang bij. In de eerste plaats, omdat het niet helpt, en in de tweede plaats, omdat wat er gedaan moest worden al lang gebeurd is. God heeft het weggeredeneerd, voor Hem is dat verleden tijd. Wij wandelen naar de Geest.

Zeg niet dat je met het wandelen naar de Geest het een en ander verdienen kunt, want dat klopt ook niet. Wij wandelen sowieso allemaal naar de Geest, als wij wedergeboren zijn, als wij gelovigen zijn.

Romeinen 8 : 5

- 5 Want die naar het vlees zijn, bedenken, dat des vlezes is; maar die naar den Geest zijn, *bedenken*, dat des Geestes is.

"*Die naar het vlees zijn*", naar het vlees wandelen, de natuurlijke mens is dat, die doet de dingen van de natuurlijke mens, die richt zich op de natuurlijke mens en op de zienlijke dingen. Er staat niet dat hij dat niet mag, zelfs niet dat het zondig is. Er staat alleen dat de Heer er niks mee te maken heeft. Die natuurlijke mens bedenkt wat "*des vlezes is*" en daarvan staat:

Romeinen 8 : 6

- 6 Want het bedenken des vlezes is de dood; maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede;

Het "bedenken des vlezes" leidt tot de dood, dat kan niet anders. Dat is weliswaar via de werking van de zonde, maar dat wordt niet speciaal genoemd, omdat het daar niet om gaat. Maar het "bedenken des Geestes" is het leven en vrede. Dat is een mooie [hendiadys](#), het betekent gewoon "vredig leven" of "een leven in vrede". Vredig leven met de nadruk op vrede. Een leven waarin geen strijd is, maar waarin men de rust gevonden heeft. Dat leven is geschikt voor de Heer om te gebruiken.

"Gode behagen"

Romeinen 8 : 7

- 7 Daarom dat het bedenken des vlezes vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet.

De hele natuurlijke mens staat vijandig ten opzichte van God, omdat het zich aan de wet en wetmatigheden Gods niet onderwerpt. Dat kan ook niet. De natuurlijke mens kan zich eenvoudigweg niet aan de wet Gods onderwerpen, omdat die wet hogere eisen stelt dan de mens en de menselijke wetten. Gods eis, Gods wet, dat zijn eisen en wetten met betrekking tot Hemzelf. Het zijn wetten en eisen waaraan de mens niet kan voldoen, althans, het vlees kan dat niet. Daarom heeft het ook geen zin om zich daarmee bezig te houden.

God geeft de mens, uit Zijn genade, Zijn eigen Goddelijk leven. Dat is een leven dat zich niet alleen onderwerpt aan de wet Gods, maar dat per definitie aan de wet Gods onderworpen is, aan de wetmatigheden Gods. Het is Zijn leven. Vandaar dat "die in het vlees zijn", God niet kunnen behagen, hoezeer zij misschien ook hun best doen. Die in de Geest zijn daarentegen, doen niet anders dan "Gode behagen". Dat is niks om je druk over te maken. Het werken aan de verbetering van het vlees of de bestrijding van het vlees, verandert er niets aan. Evenzo geldt iets dergelijks voor het Nieuwe Leven, het eeuwig leven, dat we ontvangen hebben en dat met "Geest" wordt aangeduid. Dat valt ook niet te verbeteren of tegen te houden. Dat leven is volmaakt, omdat dit het leven van Christus is. Als je dat weet, heb je rust gevonden.

1 Thessalonicenzen 4 : 1

- 1 Voorts dan, broeders, wij bidden en vermanen (= *vertroosten*) u in den Heere Jezus, gelijk gij van ons ontvangen hebt, hoe gij moet wandelen en Gode behagen, dat gij daarin meer overvloedig wordt.

Dat zou weliswaar een vrijbrief kunnen geven voor de natuurlijke mens, maar die wordt niet verondersteld zo te denken. Die wordt geacht de conclusie te trekken dat hij onbelemmerd de Heer kan dienen, wat er ook met het vlees gebeurt. Die wordt opgewekt om te geloven dat er niets is dat "ons kan scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere". (Romeinen 8 : 38, 39) Wij, natuurlijke mensen die tot geloof gekomen zijn, hebben de neiging te denken dat bepaalde dingen in ons leven ons scheiden van God. Dat is niet waar. Er is niets dat ons van Hem kan scheiden! Dat dienen we te leren. Voor God bestaan wij slechts als wedergeborenen en daar alleen houdt Hij rekening mee. Alle andere dingen, die wij wel zien, kunnen ons van Hem niet scheiden, omdat ze voor Hem geen rol van betekenis spelen.

Een ander inzicht in deze dingen dan het voorgaande laat ons wellicht denken dat dingen die wij doen en laten in ons leven, ons van de Heer scheiden. Dan is dat ook zo. Niet van Gods kant uit, maar van onze kant uit. Het is een denkfout die bij ons zit. Onze verbintenis met de Heer kan objectief helemaal niet verbroken worden. Subjectief kan dat wel, dat wil zeggen dat er wat fout kan zitten in onze beleving van die eenheid. Dat komt niet doordat we zonden of "onbeleden zonden" hebben in ons leven. Dat is volstrekt onbijbels! Daardoor wordt onze band met de Heer niet verbroken. Het zit in ons ongeloof. Het zit in dat wij - als we zo denken - niet geloven dat God slechts de Nieuwe Mens ziet en niet de oude mens. De fout zit in wat wij geloven. Onze verbintenis met de Heer, op wat voor niveau dan ook, wordt slechts bepaald door geloof of door afwezigheid van geloof. Maar wij dienen te geloven, omdat de Schrift zegt, dat als wij eenmaal tot aanvaarding van onze Heer zijn gekomen, er daarna niets meer is dat ons van Hem kan scheiden. Alle manieren die wij zouden kunnen aandragen, spelen voor God geen rol. Het enige wat negatief uitgelegd zou kunnen worden, ook van God uit gezien, is een tekortschieten in geestelijke activiteit, in het werkelijke praktische geestelijk leven. Maar dat kan ons niet scheiden van God. Dat maakt de verbinding hooguit een beetje slap, van onze kant uit gezien. Het maakt het wat moeilijk om ons met de dingen van de Heer bezig te houden. Maar van Gods kant uit ligt die situatie niet zo.

De oude mens niet bestrijden, maar voor dood houden

Gebeden waarin men vraagt om hulp bij het bestrijden van zonden, zijn geen gebeden die God verhoort, omdat Hij ze niet verhooren kan. Het is een strijd die Hij al lang gestreden heeft. Je kunt God niet betrekken in een oorlog waarin Hij al lang de overwinning heeft. We

dienen te geloven dat wij in Hem meer dan overwinnaars zijn en dat die dingen, die voor ons een rol van betekenis spelen in ons leven, voor Hem geen rol van betekenis spelen. Op dát moment heb je de overwinning. We dienen dit te leren begrijpen en eruit te leren leven, en dan zal blijken dat er overwinning is. Die overwinning ligt niet in het bestrijden van de oude mens, maar in het voor dood houden van de oude mens. Dat zijn twee verschillende dingen. Het strijden tegen de oude mens is een streven om de oude mens ter dood te brengen, maar dat lukt niet en kan ook helemaal niet.

Het andere is dat wij zouden leven vanuit dat wat God ons gegeven heeft. Wij zouden beseffen dat wij slechts in Hem zijn en voor Hem leven en met Hem gemeenschap hebben op grond van ons leven met Christus. Wij bestrijden de oude mens daarom niet, wij proberen die oude mens evenmin tot sterven te brengen. Wat we wel doen is erkennen dat hij dood is en tegen doden vecht je nu eenmaal niet.

De beste manier om iets of iemand te bestrijden, is negeren. De oude mens is dood, wij leven niet naar het vlees. Wij denken misschien dat we dat wel moeten doen en zien dat ook van elkaar. Maar als we bezig zijn met het Woord van God, als we willen weten wat God ons leert, dan is in elk geval duidelijk dat wij niet naar de oude mens leven. Naar de oude mens zijn wij dood, want zelfs de hele mensheid is "dood door de misdaden en de zonden". (Efeze 2 : 1) Wij onderscheiden ons van die oude mens, van de natuurlijke mens, doordat wij met Hem levend gemaakt zijn. (1 Korinthe 15 : 22; Kolossenzen 2 :13) Wij leven slechts voor God, omdat wij deelhebben aan het leven van Christus. Wij zijn ín Hem en zijn dus ín Hem volmaakt. Daar kun je niks aan afdoen of aan toedoen.

Romeinen 8 : 8, 9

- 8 En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.
- 9 Doch gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, zo anders de Geest Gods in u woont. Maar zo iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.

Er staat niet: zorg dat je niet in het vlees bent. Er staat: Wij zijn niet in het vlees. We moeten bedenken dat Paulus deze Romeinen nog nooit gezien had. En toch zegt hij: "Gijlieden zijt niet in het vlees." Hoe wist hij dat? Omdat het niet gaat om wat de mens waarneemt, maar omdat het gaat om wat God gezegd heeft. "Gijlieden zijt in de Geest", geldt voor de gelovigen natuurlijk. Het staat er wat anders in dit verband: "zo anders de Geest Gods in u woont". Als de Geest Gods in u woont,

dan bent u niet in het vlees, maar in de Geest. Er zijn twee mogelijkheden: óf je bent in het vlees, óf de Geest Gods woont in je. De "Geest Gods in ons" is hetzelfde als "Christus in ons", want de Geest Gods is de Geest van Christus en dus is het Christus. (Johannes 3 : 34) God is Geest namelijk. Men moet uit God geboren worden, dan wel uit de Geest geboren worden. Wat de Geest voortbrengt is Geest, dus als wij wedergeboren zijn, dan hebben wij die Geest, dan zijn wij die Geest. Van de mens uit geredeneerd, hébben wij die Geest, van God uit geredeneerd zijn wij die Geest. Die Geest is in dit lichaam, dus wij zeggen: wij hebben Hem. En God zegt: Ik reken niet met dit lichaam, dus je bent het. Die Geest Gods woont in ons, als we tenminste wedergeboren zijn tot een levende hoop. (1 Petrus 1 : 3)

Als we gelovigen zijn, als we met Christus opgestaan zijn uit de dood, als we daar deel aan hebben, dan zijn we in de Geest. En andersom: als je de Geest van Christus niet hebt, dan ben je niet van Hem, waarmee volgt dat de Geest Gods de Geest van Christus is. Wat denkt u dat het verschil is tussen het "Evangelie van God" (Romeinen 1 : 1) en het "Evangelie van Christus"? (Romeinen 1 : 16; 15 : 19) Niets. Het Evangelie heet namelijk "het Evangelie van God, van Zijn Zoon, Jezus Christus, onze Here". Zo staat het in de eerste drie verzen van Romeinen 1, als de tussenzinnen niet meegelezen worden:

- 1 Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God,
- 2 Van Zijn Zoon,
- 3 namelijk Jezus Christus, onzen Heere.

In vers 16 heet het gewoon "Evangelie van Christus". Dat is hetzelfde en het is ook hetzelfde leven. We hebben deel gekregen aan het leven van Christus, maar Petrus zegt dat wij "de goddelijke natuur deelachtig zijn geworden." (2 Petrus 1 : 4) Dat is precies hetzelfde: Zijn Geest, namelijk Zijn leven. Óf wij hebben die Geest, omdat we wedergeboren zijn en zo van Hem zijn, óf we hebben die Geest niet en dan komen we hem niet toe, dan zijn we niet van Hem. Het is één van beide.

Romeinen 8 : 10

- 10 En indien Christus in ulieden is, zo is wel het lichaam dood om der zonde[n] wil; maar de Geest is leven om der gerechtigheid wil.

De persoon, de veruiterlijking van Christus, is uiteraard niet in ons. Dat kan niet. Zijn zichtbaar Lichaam is niet in ons zichtbaar lichaam. Als de

Schrift zegt dat Christus in ons is, kan het alleen zijn in Zijn hoedanigheid van Geest, namelijk als de Onzienlijke. Dus óf er staat "Christus in u", óf "de Geest van Christus in u", óf "de Geest in u". Wij zouden uit alle drie die uitdrukkingen hetzelfde moeten begrijpen. De Geest die in ons is, is namelijk de Geest van Christus, de onzienlijke Christus, Christus in Zijn verborgen hoedanigheid. Als die Geest in ons is, dan is het lichaam dood. Niet: "het zou dood moeten zijn", of "zo zou je het dood moeten houden", maar: "het is dood". Daarom moet je het ook voor dood houden vervolgens, maar dat is niets anders dan geloven wat hier staat.

Als Christus in ons is, kunnen we dat niet zien. Er staat in Kolossenzen dat dit een verborgenheid is. "De rijkdom der heerlijkheid van deze verborgenheid ..., dat is Christus in u." (Kolossenzen 1 : 27) De hoop der zaligheid. Dat is de zekerheid van onze zalige hoop, welke is de "opname van de Gemeente". "Verwachtende de zalige hoop en verschijning van onze grote God en Zaligmaker, Christus Jezus". (Titus 2 : 13) Wij verwachten Hem op grond van dat Christus Zich in ons verborgen heeft, want de rijkdom der heerlijkheid van Christus, is Christus in u, de hoop der heerlijkheid. Indien Christus in u is, dan is het lichaam "dood om der zonde wil", want het lichaam wordt niet gerekend door God.

"Dood zijn" wil zeggen, "afgesneden zijn". Het lichaam is in die zin van God afgesneden, "om der zonde wil" (in vers 10 staat in de grondtekst "zonde" in het enkelvoud), maar de Geest is leven, "om der gerechtigheid wil", vanwege de gerechtigheid van Christus. Die hebben wij ontvangen. Christus is opgewekt tot onze rechtvaardigmaking. Wij hebben Zijn rechtvaardigheid ontvangen. Wij leven als rechtvaardigen in Hem. Dat is de vaststelling van een feit. Daar is niks subjectiefs aan, niks gevoelsmatigs. Er worden geen opdrachten gegeven tot nog toe. Er wordt alleen een bepaalde waarheid uiteengezet, puur leerstellig. Niet over wat een mens gedaan heeft of zou moeten doen, maar over wat God gedaan heeft. Dat is namelijk de basis van ons behoud en van ons leven in vrede. Daarna kun je er wel conclusies uit trekken en dat gebeurt ook in vers 12.

Romeinen 8 : 12

12 Zo dan, broeders, wij zijn schuldenaars niet aan het vlees, om naar het vlees te leven.

Wij zijn dus wel "schuldig" om onze lichamen te stellen tot levende offers, tot wapenen der gerechtigheid. (Romeinen 6 en 12)

Romeinen 8 : 13

13 Want indien gij naar het vlees leeft, zo zult gij sterven; maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doodt, zo zult gij leven.

Hier in vers 13 gaat het pas om het praktische leven van de gelovige. Het leven van de natuurlijke mens leidt toch tot de dood. Je kunt kiezen voor de oude mens, die vrijheid heb je, maar dat leven heeft maar één verwachting, dat leidt namelijk tot de dood. Niet alleen tot de dood, maar dat leven leidt altijd naar "het afsnijden". Het zijn altijd dingen die voorbijgaan, ook zonder dat men meteen sterft. Er zijn allemaal dingen die men doet, maar die men weer laten moet. Dingen die men heeft, maar die men weer los moet laten. Dat is inherent aan de vergankelijkheid van het aardse leven. Daarin kom je altijd de dood tegen. In Nederland zegt men: scheiden doet lijden. In Frankrijk zegt men: scheiden is een beetje sterven. Als we dat "beetje" weglaten, hebben we een Bijbelse waarheid: scheiden is sterven. De mens is daar continu mee bezig, om dingen naar zich toe te halen, maar ook met dingen los te laten. Een leven naar het vlees ziet er zo uit. Dat is een leven dat onderworpen is aan de werking van de dood.

Door de Geest leven doodt de "werkingen des lichaams"

Moeten "de werkingen des lichaams" dan gedood worden? Nee, want die zijn, van God uit gezien, al dood. Wat wel kan, is dat wij er misschien nog last van kunnen hebben. Niet dat we ze bestrijden kunnen. De enige manier om ze te doden en voor dood te houden, is door te kiezen voor de andere kant, namelijk door de Geest. "Indien gij door de Geest leeft, in de praktijk, zo zult gij de werkingen des lichaams doden". Dat is ongeveer de gedachte.

Galaten 5 : 16

16 En ik zeg: Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet.

Het staat er niet als wet natuurlijk, maar in de zin van een vaststelling van een feit. Wandel door - of naar - de Geest en dus volbreng je de begeerlijkheden van het vlees niet. De vertaling in de Statenvertaling is een beetje onduidelijk, maar daar staat dat door het leven naar de Geest, je de begeerlijkheden van het vlees niet volbrengt. Dat is de enige manier. Het bestrijden van het vlees lukt dus ook nooit. Men kan hooguit naar de Geest wandelen in de praktijk van het leven. Dat heeft een negatieve uitwerking - maar in onze ogen dus positief - op het

vlees. Dat is niet de bedoeling van het leven van de mens, maar dat is een bijverschijnsel. Niet dat het daarom gaat. Een gelovige wordt niet beloond voor het doden van de werkingen van het lichaam. De gelovige wordt beloond voor de werkingen van de Geest. Daarop zouden wij dus altijd gericht moeten zijn.

Alleen dan worden wij ook door de Geest geleid. Leiding van God, van Christus, of de Geest, in het leven van de gelovige, kan er alleen maar zijn daar waar de gelovige de Heer dient en wil dienen. Dat geldt dus nooit voor de oude mens, dat geldt nooit voor het maatschappelijk leven, hoewel het daar een uitwerking in kan hebben, maar het geldt alleen voor het dienen van de opgewekte Christus, anders niks. Dat is een keuze die wij fundamenteel maken, als wij tot aanvaarding van het verzoeningswerk van Christus komen.

Het is een keuze die wij later in het leven ook zouden moeten continueren. Heel wat problemen, specifiek die van de gelovige, lossen zich eenvoudig op als de gelovige zich zou realiseren welke prioriteit hij gesteld heeft. Hij heeft gekozen voor de Heer en in veel gevallen betekent dit dat de gelovige niet meer hoeft te kiezen, omdat hij het al lang gedaan heeft. Hij zou echter daarbij moeten blijven en daaruit moeten leven. Voor deze "arbeid" wordt de gelovige beloond. Bestraft wordt hij zeker niet.

Aanstelling tot zonen Gods

Romeinen 8 : 14

14 Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen (*grondtekst = zonen*) Gods.

Wij zijn kinderen Gods en kinderen hoeven daar verder niets aan te doen. Kinderen worden vanzelf zonen (= erfgenamen), tenzij ze iets doen om dat tegen te houden. Een kind is als vanzelfsprekend gesteld tot erfgenaam. De bedoeling is dat hij na verloop van tijd tot erfgenaam - tot zoon - wordt aangesteld. Overigens niet terwijl hij, als Nieuwe Schepping, nog "in het vlees" is, dat kan gewoon niet.

Romeinen 8 : 23, 24a

23 En niet alleen dit, maar ook wij zelven, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelven, zeg ik, zuchten in onszelven, verwachtende de aanneming tot kinderen, (*grondtekst = aanstelling tot zonen*) namelijk de verlossing onzes lichaams.

24 Want wij zijn in hope zalig geworden.

Wij zijn "in hope zalig geworden". Een hoop met betrekking tot dingen die niet of nog niet gezien worden. Het gaat daarbij om de toekomst van de gelovige, de opname van de Gemeente, ofwel de verheerlijking van de Gemeente als zodanig. Vers 23 zegt: "Wij zijn verwachtende de aanneming tot zonen" (hetzelfde Griekse woord als in vers 15)

Romeinen 8 : 15

15 Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, (*grondtekst = aanstelling tot zonen*) door Welken wij roepen: Abba, Vader!

Hier op aarde zijn wij kinderen en groeien wij op tot "zoonschap". Dat is de normale gang van zaken. Niet om niet veroordeeld te worden, niet om geen straf te krijgen, maar gewoon omdat dit de normale weg is. Een kind hoeft je niet te zeggen dat het op moet groeien, het wil niets liever dan dat. Dat is met een gelovige ook zo. Dat hoeft je niet te prediken, dat is een vanzelfsprekende zaak. Wat de gelovige echter wel moet weten, is dat wat er ook gebeurt in zijn leven, al die dingen van de oude mens, waardoor hij zelf van streek raakt, door God niet worden gerekend.

Als u inderdaad behoeft heeft om dit leven los te laten en het vlees los te laten, is dat geen enkel probleem. U kunt bij de Heer terecht en Hem danken voor het Nieuwe Leven dat u heeft ontvangen. Een leven dat rust gevonden heeft, dat zeker is van de zaligheid van de toekomst, dat onlosmakelijk verbonden is en blijft met de levende Christus. Dat is wat in de laatste verzen van Romeinen 8 gezegd wordt.

Romeinen 8 : 38, 39

38 Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen,
39 Noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.

In Hem leven wij!

Amen

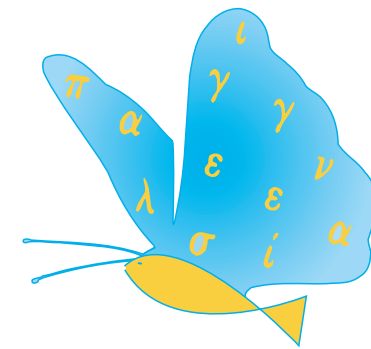
De gedachte is...

Romeinen 8 : 1-15, 38, 39

- 1 Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, ...
6 ... het *bedenken* des Geestes is het leven en vrede; ...
8 ... die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen.
9 ... gijlieden zijt niet in het vlees, maar in den Geest, ...
14 ... zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn zonen Gods.
15 ... gij hebt ontvangen den Geest der aanstelling tot zonen, ...
38 ... ik ben verzekerd, dat ... *niets* ...
39 ... ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.

Romeinen 8 is werkelijk een prachtig hoofdstuk. Het presenteert de logische consequentie van wat daarvoor geleerd wordt. Op die grond is er namelijk "géén verdoemenis (= oordeel) voor degenen die in Christus Jezus zijn". Heden niet en ook niet in de toekomst. Nooit dus! De apostel Paulus besluit met het opsommen van allerlei zaken, die de gelovige wellicht zouden kunnen scheiden van "Christus Jezus, onzen Heere". Geweldig is dan dat hij ons de Woorden Gods kan toevertrouwen, die hem, én daarmee al degenen die in Christus een Nieuw Schepsel geworden zijn, volledig verzekeren van het feit dat helemaal niets ons zal kunnen scheiden van de Liefde Gods, die is "in onze Heere, Christus Jezus". Leven uit die zekerheid geeft ware rust en vrede. Vrede met God uiteraard, als basis van vrede in onszelf. Paulus vertelt dat "die in het vlees zijn" eenvoudigweg God niet kunnen behagen en dat wij - als gelovigen - daarom voor God niet langer in het vlees zijn, maar in de Geest. God ziet de individuele gelovige alléén aan in Christus, als het "geheel" dus, en dat heet "Lichaam van Christus" (de Gemeente). De "oude mens" heeft Hij volledig weggedaan. God rekent er niet mee en dat zouden wij dus ook niet doen. Ook wij zouden onze oude mens volledig voor dood houden. Als we dat beseffen en leven (= actief zijn) in de Geest van Christus, zal ons praktische leven gericht zijn op de Nieuwe Mens, terwijl wij nu ook nog "in het vlees" van de oude mens zijn. Dan is het ook mogelijk om God te dienen. Vers 11: "... zo zal Hij, uw sterfelijke lichamen levend maken, door Zijn Geest, Die in u woont." De Schepper aller dingen - die in de gelovige woont - maakt het mogelijk om Hem te dienen! Nu al! Dat kan door ons te laten vullen met Zijn Woord. Door als Nieuwe Schepping ons denken, ons hart, ons lichaam, kortom heel ons leven, beschikbaar te stellen aan Hem. Dát is onze verantwoordelijkheid. De gelovige zou zich realiseren wat prioriteit heeft. Hij hééft gekozen voor de Heer en zou daarbij blijven, daaruit leven. Dat is "de arbeid" waarvoor de gelovige op de "Dag van Christus" (Filippenzen 2 : 16) loon en een "kleed" (2 Korinthe 5 : 2-4) zal ontvangen. Ons wacht als beloning "de aanstelling tot zonen", tot erfgenamen van God Zelf, "in Christus Jezus onzen Heere". Daarvan mogen wij verzekerd zijn. Hoe geweldig is dat!

De in deze serie verschenen titels zijn door anderen bewerkte en op schrift gestelde uitgaven van opgenomen Bijbelstudies van Ab Klein Haneveld.

Stichting Vlichthus

Stichting Vlichthus

(KvK: 65348230)

heeft een ANBI-erkenning

(RSIN: 856075334)

en kan haar activiteiten uitvoeren mede dankzij zeer gewaardeerde financiële bijdragen.

U kunt ons steunen via:

NL92 RABO 0166 3657 18

t.n.v. Stichting Vlichthus.